

I

Holly Cramer stopte langs de stoeprand voor het onbewoonbaar verklaarde flatgebouw. De versnellingsbak van haar gele taxi knarste en dreigde er ieder moment mee te kunnen stoppen. De zon stond hoog aan de hemel, maar de straat was kleurloos en deprimerend, met schimmelige, vervallen huizen en voortuinen met rottend afval. Verderop hing een aantal mannen rond voor een ander dichtgespijkerd pand. Ze had deze passagier niet moeten accepteren, maar de klant had haar op haar mobiel gebeld in plaats van via het bureau. Het moest wel een vaste klant zijn.

Holly claxonneerde en keek uit het raam aan de passagierskant. Het huis vertoonde geen enkel teken van leven, maar het was echt het juiste adres. Het meisje had duidelijk gezegd dat het groene huis was op de hoek van Burke en Darby. Holly zocht het nummer van de klant in haar telefoon en belde haar terug.

Ze kreeg meteen de voicemail.

Holly zuchtte. Misschien was het een streek van een kind dat haar voor de gek probeerde te houden om te kijken of ze kwam. Dat had ze zelf als kind vaak genoeg gedaan. Toen ze nog een feestbeest was in Panama City had ze onder invloed dingen gedaan die nog kinderachtiger waren, zoals veertien keer een jon-

gen bellen terwijl ze wist dat hij bij zijn vriendin was; gewoon om te stoken. Met haar vriendinnen giechelde ze hysterisch om de ruzie waarvan ze zich voorstelden dat die moest volgen, maar als ze de volgende dag leed onder een kater, haatte ze zichzelf erom.

Nog niet bereid de potentiële klant op te geven, toeterde Holly nog een keer. De mannen verderop in de straat draaiden zich om en keken. Zenuwachtig stak ze haar hand in het vakje van haar portier, maar natuurlijk zat haar pistool er niet in. Het was een taxichauffeur bij de wet verboden om een wapen in de auto te hebben onder diensttijd. Het zat veilig opgesloten in de kofferbak.

Ze overwoog de wet te overtreden en uit te stappen, maar dan trok ze nog meer aandacht. Dit was stom. Ze was nu moeder en de laatste plek waar ze hoorde te zijn, was een achterbuurt, waar iemand zomaar haar hoofd van haar romp kon schieten als oefening.

Maar stel dat de vrouw die gebeld had helemaal geen kind was, maar iemand die hier gestrand was en wanhopig verlegen zat om vervoer?

‘Twee minuten, dan ben ik weg,’ fluisterde Holly.

De lanterfantten verderop toonden te veel belangstelling voor haar en twee kwamen stoer op haar af lopen. *Klaar. Ik ben weg.* Ze schakelde.

‘Wacht!’

Holly trapte op de rem en keek om. Achter het verlaten huis kwamen een man en een vrouw vandaan. Ze waren broodmager en toen ze haastig dichterbij kwamen, zag ze hun rottende tanden en de zere plekken op hun gezicht. Speedverslaafden, zonder twijfel. Ze hoopte dat ze contant geld hadden.

‘Ik was al bijna gegaan,’ zei ze toen het spichtige meisje op de achterbank gleed.

‘We zijn meteen gekomen toen we je hoorden.’ Het meisje had een irritante stem, waarschijnlijk door de rook.

De man opende het voorportier en plofte op de passagiersstoel. 'Ik heb liever dat u achterin gaat zitten,' zei Holly, die haar geldbuidel en tas naar de middenconsole verplaatste.

'Ik zit graag hier,' zei de man.

'Stevie heeft een fobie,' voegde het meisje eraan toe, alsof dat een goede reden was. Holly besloot dat het geen ruzie waard was.

Zweetlucht verspreidde zich door de taxi, samen met de scherpe stank die het resultaat was van hun verslaving. Holly ademde door haar mond en zette de meter aan. 'Waarheen?'

'Hoeveel om ons naar het centrum te brengen?' vroeg Stevie toen Holly wegreed van de stoeprand, langs de dealers.

'Waar in het centrum?'

'Maakt niet uit.'

Holly zuchtte. Ze had een hekel aan onduidelijke bestemmingen. 'Waarschijnlijk iets van tien dollar. Afhankelijk van het verkeer en of ik moet omrijden, en waar ik jullie afzet.'

'Goed, doe maar wat. Als we hier maar weg zijn.'

Dat klonk niet veelbelovend. De man zat zenuwachtig te bibberen toen ze de straat uit reed. 'Heb ik u al eerder ergens heen gereden?' vroeg ze, met een blik op het meisje in de achteruitkijkspiegel. 'U belde niet via het bureau.'

'Ja, je hebt me al een keer ergens heen gebracht. Een paar maanden geleden heb je me opgehaald toen mijn vriendje me de bons had gegeven. Ik had je kaartje nog in mijn tas. Er zijn niet veel meiden die als taxichauffeur werken.'

Ja, nu herinnerde ze zich het meisje dat voor haar taxi uit had gerend toen Holly iemand volgde. Ze had niet anders gekund dan haar mee te laten rijden. Het meisje was sindsdien achteruitgegaan; de verslaving verteerde haar langzaam.

Holly probeerde er geeneens achter te komen waarom ze een vrouwelijke chauffeur hadden gewild. Speedverslaafden waren altijd paranoïde, dus misschien vonden ze een vrouw veiliger. Ze haalde opgelucht adem toen ze de onzure buurt achter zich

lieten en ze sloeg een weg in waarlangs bedrijven stonden die al jaren gesloten waren. Ze zou blij zijn als ze weer in drukke straten kwamen.

Net toen Holly zich weer wat op haar gemak begon te voelen, schoof Stevie zijn vuile T-shirt omhoog en haalde iets uit zijn broekband. Haar adem stokte toen hij een .38 revolver liet zien, de haan spande en hem op haar richtte.

‘Ben je gek geworden?’ Ze zwenkte en raakte bijna van de weg. ‘Wat doe je?’

‘Allebei je handen aan het stuur en stoppen!’ Hij porde met het koude ijzer tegen haar slaap. ‘Nu!’

Dat zou net zo verstandig zijn als van een brug af rijden. Als ze stopte, kon ze er zeker van zijn dat ze haar auto stalen en haar doodden, zodat Lily moest opgroeien zonder moeder. Holly minderde vaart en deed of ze wilde stoppen, maar toen trapte ze het gaspedaal in en zwenkte plotseling opzij zodat de man zijn evenwicht verloor, terwijl ze probeerde het wapen uit zijn hand te slaan. Gillend boog het meisje zich naar voren, sloeg een riem om Holly’s hals en probeerde haar te wurgen. ‘Hij zei stoppen!’

Holly graaide naar de riem maar hield haar voet op het gaspedaal. ‘Ben je gek geworden?’ bracht ze met moeite uit. ‘Ik rij!’ De auto maakte vaart... honderd... honderdtien... ‘Als je me vermoordt, zijn jullie ook allebei dood!’

Het meisje liet de riem verslappen, maar haalde hem niet van Holly’s hals en de man verstevigde zijn greep om de revolver. Holly reed opzettelijk de weg af en draaide met een scherpe bocht terug op het asfalt. Dit keer sloeg ze het wapen uit zijn hand. Hij tastte ernaar op de vloer, vond het en het sloeg ermee in haar gezicht. Het metaal deed haar lip splijten.

Holly proefde bloed, zwenkte weer en krabde in zijn gezicht. Hij schreeuwde het uit en ze sloeg de revolver opnieuw uit zijn hand.

Het meisje trok Holly’s hoofd met de riem achterover tegen

de hoofdsteun. Holly klauwde ernaar en trapte op de rem zodat haar passagiers naar voren schoten. Het meisje verloor haar greep. Holly kreeg haar vingers tussen de riem en haar keel en rukte hem los. Toen trapte ze het gaspedaal weer in.

De verdwaasde man greep het stuur en trok, zodat ze gedwongen was een parkeerterrein op te rijden. Ze stampte op de rem en ze kwamen met gierende banden tot stilstand; een paar seconden later en ze zouden een gebouw hebben geramd.

Holly dook naar het wapen op de vloer, maar de man gaf een knietje in haar gezicht en stompte met zijn knokkels in haar oog. Ze deinsde terug en probeerde het wapen te pakken, maar hij kwam omhoog met zijn vinger om de trekker. ‘Geef me je geld! Alles!’ schreeuwde hij.

‘Ik heb geen geld,’ loog ze.

Het meisje boog zich over de zitting, griste de geldbuidel en Holly’s tas, en vloog het achterportier uit. Holly keek verbijsterd toe hoe het meisje Stevie achterliet en rennend achter het gebouw verdween.

Vloekend gooide hij het portier open, sprong naar buiten en rende achter de vrouw aan. Holly stapte strompelend uit en veegde het bloed weg van de snee boven haar oog. Ze opende haar kofferbak, pakte haar wapen en mikte op hem over de motorkap heen. ‘Sta stil of ik schiet!’ Hij verdween achter het gebouw.

‘Ik moet mijn hypotheek betalen!’ schreeuwde ze, maar ze wist dat het zinloos was.

Ze kon niet achter hen aan rennen. Ze was nog maar vier weken geleden bevallen. Ze plofte weer in de auto en reed om het gebouw heen om hen te zoeken. Het meisje was over een hek geklommen en had zich aan de andere kant laten vallen. Nu rende ze het bos in. De man was bijna over het hek.

Holly ramde met haar vuist op het stuur en probeerde uit te rekenen hoeveel geld ze te pakken hadden gekregen. Ze zou

helemaal opnieuw moeten beginnen... en twee keer zo lang bij Lily weg moeten.

Ze haalde haar telefoon uit de zak van haar spijkerbroek en belde de politie. Toen bekeek ze zichzelf in de achteruitkijkspiegel. Haar lip begon al te zwellen en er zat een veeg bloed op haar wang. Er droop bloed uit de jaap boven haar oog en haar ooglid was opgezwollen.

Ze leek op iemand die hier hoorde. Iemand zoals zij.

2

Op weg naar huis stopte Holly bij de winkel van een benzinestation en waste haar gezicht in een van de smerige toiletten. Ze plensde haar tranen weg. Ze zag eruit als iemand die een paar glaasjes te veel op had en net ruzie had gehad met een vriendje dat niet deugde. Haar zus Juliet zou uit haar dak gaan.

Holly wilde zich eigenlijk aan niemand laten zien, maar de politie had haar aangespoord om naar de bank te gaan om haar creditcards te laten blokkeren. Ze hoopte dat het niet lang duurde – ze moest haar kleintje zien. Misschien zou ze dan ophouden met trillen. Ze haalde diep adem en probeerde er sterk uit te zien, ging de boel regelen en zette koers naar huis.

Juliet zat op de grond in Holly's kleine woonkamer. Ze hield Lily tegen haar ene schouder en kleine Robbie sliep in haar schoot. Dat lukte alleen Juliet.

'Hoi.' Holly liet haar sleutels op het aanrecht vallen en hield haar gezicht verborgen.

'Net op tijd. Ik denk dat Lily zo gevoed wil worden.'

'Ja, sorry dat ik zo laat ben.' Holly kon haar gezicht niet altijd voor Juliet blijven verbergen. Ze moest haar meisje vasthouden. Ze liep de kamer door en nam Lily van Juliet over.

Juliet snakte naar adem. 'Holly! Wat is er gebeurd?'

Lily legde haar hoofdje in Holly's hals en Holly hield haar even tegen zich aan, terwijl ze haar kalmerende geur inademde.

'Is alles in orde?' vroeg Juliet. 'Moet ik je naar het ziekenhuis brengen?'

'Nee, het komt wel goed. Ik ben aangevallen en beroofd.'

Juliet stond op en legde Robbie op de bank. 'Aangevallen en beroofd? Holly!'

Holly barstte in tranen uit. 'Ze hebben me uitgeschud. Twee junks van wie ik had moeten weten dat het schoften waren toen ik ze oppikte.'

'O, lieverd.' Juliet liep haastig naar de keuken en zocht in de kastjes. 'We moeten het schoonmaken. Kom hier. Heb je de politie gebeld?'

'Ja, heb ik gebeld. Ze kwamen, maar het was te laat. De junks waren al ontsnapt. Ik moest naar de bank om mijn pinpas te laten blokkeren. Lekker chic om daar naar binnen te moeten met een bloedende lip en opgezwollen oog.'

Juliet vond waterstofperoxide en goot wat op een tissue. Ze maakte er een prop van en bette Holly's lip en wenkbrauw.

'Ik voel me zo stom.'

'Holly, hier ben ik al die tijd al bang voor geweest.'

'En nu is het eindelijk gebeurd. Ben je nou blij? Je kunt wel zeggen dat je het altijd al geweten hebt, maar ik zal de kost moeten verdienen, Juliet.' De baby begon te huilen en Holly maakte zich los van Juliet om naar de bank te lopen en haar te voeden.

'Met hoeveel waren ze? Kun je ze identificeren?'

'Ik zal ze wel herkennen als ik ze ooit weer zie, maar de kans dat we ze vinden, is behoorlijk klein. Het waren speedjunks. Mager als tandenstokers en vol zweren. Een van hen heette Steve of Stevie, maar wie zegt dat dat zijn echte naam is? Ik denk niet dat de ander hem bij zijn echte naam zou noemen, terwijl ze wisten dat ze me gingen beroven. Het geld is weg. Ik zal het terug moeten verdienen.'

‘In ieder geval mankeer je niets. Dat is het belangrijkste. O, Holly. Ik wilde dat ik je kon helpen.’

Juliet had zelf ook financiële problemen. Vroeger was Holly’s oudste zus rijk geweest, als vrouw van een orthopedisch chirurg. Nu was ze weduwe met drie kinderen en moest ze zuinig leven. Ze kon Holly niet meer uit de penarie helpen.

Al wilde dat niet zeggen dat ze het niet kon proberen. ‘Misschien wordt het tijd dat je fulltime voor Michael gaat werken. De zaak wordt te groot om met een parttimebaan aan te kunnen.’

‘Je zou denken dat het feit dat hij in de gevangenis zit een domper op de zaken zou zetten, hè?’

‘Voor ieder ander wel, maar Michael is geen gewone man.’

Holly glimlachte. Iedereen in de buurt wist dat Michaels hele veroordeling wegens misdrijf een schijnvertoning was.

‘Maar goed, wat zou je ervan zeggen om het rijden op de taxi op te geven en dat te gaan doen?’

Holly kon niet geloven dat Juliet zoiets opperde, nadat ze haar het geld had geleend om de taxi te kopen. Het was voor Holly een manier om een baan te hebben zonder het risico te lopen om ontslagen te worden – iets wat bij alle andere banen die ze had gehad wel was gebeurd. Juliet had een vriend van de kerk die een taxibedrijf had en ze waren overeengekomen Holly’s taxi aan hun wagenpark toe te voegen in ruil voor provisie als ze op tijd reed. Tegen de tijd dat ze hun had betaald, benzine had gekocht, haar auto had onderhouden, belasting had betaald en haar afbetaling aan Juliet had gedaan, had ze amper genoeg over voor haar persoonlijke rekeningen.

Welkom in de volwassen wereld – een wereld die ze angstvallig had vermeden tot haar zwangerschap.

‘Hoe moet ik je dan terugbetalen?’

‘Je kunt de taxi verkopen aan het bureau en een gewone auto kopen.’

Holly zuchtte. ‘Ik kan niet leven van tien dollar per uur.’

‘Misschien kunnen we je loon verhogen.’ Juliet goot meer

waterstofperoxide op de tissue en bette Holly's wenkbrauwen nog eens. 'Weet je zeker dat het niet gehecht hoeft te worden?'

'Ik weet het niet. Misschien ga ik wel naar de dokter als ik Lily heb gevoed. Ik weet alleen niet hoe ik het moet betalen. Ik heb een gigantisch eigen risico.' Hoe moest ze haar hypotheek betalen, gas, water en licht, en luiers om het nog niet eens te hebben over oppasgeld?

Terwijl Holly haar dochtertje voedde, ging Juliet tegenover haar op de salontafel zitten. 'Holly, stel dat ik Michael kan overhalen om je loon te verhogen tot vijftien dollar per uur? Kun je je baan als taxichauffeur dan opgeven?'

'En hoe moet het dan met Lily als wij allebei dezelfde uren werken?'

'We kunnen samen een oppas nemen. Iemand die bij een van ons thuis op Robbie en Lily kan passen en als het niet anders kan, kunnen we de baby's mee naar het werk nemen. Robbie heeft een beetje verlatingsangst, dus misschien kan de oppas in het begin bij ons op kantoor komen, tot de kinderen aan haar gewend zijn.'

'Ik weet het niet, hoor. Het is daar schimmelig.'

'Het is niet schimmelig. Dat heb ik al laten controleren. Het is alleen oud.'

Holly keek naar het vredige gezichtje van haar drinkende kind. Ze had zin om weer te gaan huilen, maar dan zou Juliet nog meer van streek raken. Kon ze maar voor altijd thuisblijven bij haar baby en zich met haar bezighouden, maar als je een baby kreeg zonder de vader erbij te betrekken... Tja, thuisblijven was een luxe die ze zich niet kon permitteren.

Het zou in elk geval nog jaren duren voordat Lily zou beseffen dat haar moeder een dwaas was die altijd alles in de verkeerde volgorde deed.

'Het zal voor mij ook moeilijk zijn, Holly,' zei Juliet, die zich naar haar toe boog. 'Bij Zach en Abe ben ik thuisgebleven. Het voelt heel verkeerd om Robbie achter te laten, maar de meeste

moeders moeten werken en de kinderen blijken er geen last van te hebben.’

Holly wierp haar een blik toe. ‘Begin er alsjeblieft niet weer over dat kwaliteit belangrijker is dan kwantiteit. Ik wil het niet horen.’

‘We kunnen samen gesprekken voeren met babysitters. Het komt erop neer dat ik niet meer wil dat je met die taxi eropuit gaat.’

Holly dacht aan de investering die ze in de auto had gedaan. Ze zou veel gelukkiger zijn wanneer ze fulltime als privé-detective aan de slag kon in plaats van haar werk als taxi-chauffeur, maar ze had verantwoordelijkheden en het deed er niet toe waar zij gelukkig van werd. Ze moest Lily onderhouden. ‘Of je het leuk vindt of niet,’ zei ze, ‘met de taxi verdien ik meer. Als Michael mijn uurloon verhoogt, ga ik minder rijden en meer voor hem werken, maar ik kan het me niet veroorloven om de taxi helemaal op te geven.’

Dat beviel Juliet duidelijk niet. Ze raakte de roze punten van Holly’s haar aan. ‘Ik denk wel dat je een volwassen beslissing neemt, al heb ik er een hekel aan. Je wordt groot.’

‘Achtentwintig jaar oud, het wordt tijd, hè?’

Lily keek naar haar op, haar ronde ogen onaangedaan door de blauwe plekken en bloederige wonden. Nooit zou Holly wennen aan die onvoorwaardelijke bewondering. In die blik voelde ze God en Hij kalmeerde haar diep vanbinnen beter dan wat dan ook ooit had gedaan.

Wat het moederschap haar ook kostte, het was het waard.

3

De dokter, een andere vriend van Juliet van de kerk, kon Holly meteen ontvangen. Het resultaat was zestien hechtingen boven haar oog, maar haar lip moest uit zichzelf genezen.

Weer thuis ging Holly, toen Juliet en Robbie weg waren, in de schommelstoel zitten die haar zus Cathy voor haar had gekocht. Lily was wakker en alert terwijl ze schommelden en hield haar grote ogen op de zingende Holly gericht. Holly kon niet goed zingen. Ze had vaak gezongen in karaokebars als ze alle remmen los had gegoid, maar een van haar vrienden had er een keer een filmpje van gemaakt, dat ze later had bekeken. Toen had ze vol ontzetting gehoord dat ze klonk als iemand die een slechte auditie ten gehore bracht in *American Idol*, als iemand om wie juryleden zich ziek lachten en die in alle ochtendshows spottend werd nagedaan, maar Lily leek kalm te worden van haar stem.

Het vasthouden van haar dochter was de grootste vreugde die Holly ooit had gekend.

Ze zag ertegen op om haar achter te laten bij een babysitter. Geen van Holly's vriendinnen was betrouwbaar genoeg om op haar te passen. Dat wist ze wel. Ze was zelf net zo geweest.

Er werd aangebeld en Holly voelde een golf van paniek opkomen. Haar huis... het was een bende. Wie kwam er zonder

van tevoren op te bellen op bezoek? Ze stond op en keek in de spiegel naast de voordeur. Ze zag eruit of ze aan een kroeggevecht had meegedaan. In de aangrenzende keuken stond vuile vaat opgestapeld op het aanrecht. Waarom had ze niet afgewassen toen ze vanmorgen klaar was met eten? Ook hing er een vage lucht van vuile luiers. Ze had de luiereemmer moeten verschonen.

De bel ging opnieuw, gevolgd door een agressieve klop. Wie het ook was, hij ging niet weg.

Enigszins beschaamd hees Holly Lily op haar heup en ging op weg naar de deur. Ze gluurde door het kijkgaatje, terwijl er nog een paar keer hard werd gebonkt. Aan de andere kant van de deur stonden twee politieagenten met een intimiderende, officiële blik.

Ongerust deed ze de deur open. ‘Hallo.’

‘Bent u Holly Cramer?’

‘Ja. Hebt u de overvallers al gevonden?’

De mannen keken verward. ‘Overvallers? Wat bedoelt u?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Die beroving van vandaag. Komt u daar niet voor?’

‘Nee, maar we willen graag met u praten. Mogen we even binnenkomen?’

Ze zuchtte. Wat had ze nu weer gedaan? Sinds ze erachter was gekomen dat ze moeder ging worden, had ze geprobeerd een goed leven te leiden, niet langer op de scheidslijn tussen goed en kwaad. Werd ze nu alsnog met de gevolgen van een foute keuze uit het verleden opgezadeld?

De langste agent, die zich voorstelde als brigadier Petri, was donker en had een somber uiterlijk, zoals Hotch uit *Criminal Minds*. De andere, hij heette Tynes, zag er jonger uit, maar straalde desondanks gezag uit. ‘Mag ik uw identificatie zien?’ vroeg ze.

Ze toonden haar hun politiepenning.

‘Politie Southport? Ik geloof niet eens dat ik de laatste tijd in

Southport ben geweest. Wat is er aan de hand? Waarover wilt u me spreken?’

‘Creed Kershaw,’ zei Petri. ‘Hij is toch niet degene die u in elkaar geslagen heeft?’

Ze hapte naar adem en drukte Lily dichter tegen zich aan. ‘Creed? Nee, ik heb hem in geen maanden gezien. Ik ken hem amper.’

‘Als we binnen mogen komen, kunt u gaan zitten.’

Ze keek om naar de combinatie van woonkamer en keuken. Ze betwijfelde of ze de agenten kon overhalen om gewoon weg te gaan. ‘Goed,’ zuchtte ze. ‘Het is alleen... het is een troep. De baby... en ik had een rotdag.’

‘We blijven niet lang,’ zei Petri.

Met een diepe zucht stapte ze opzij en liet hen binnen. ‘Ik weet wat jullie denken. Hoe kan iemand in deze troep leven? Ik krijg alleen niet zo veel slaap, dus de afwas heeft niet echt prioriteit en de was stapelt zich op...’

Tynes sprak zacht en verraste haar. ‘Ik heb een baby van drie maanden, dus ik snap het. We willen u alleen een paar vragen stellen over Kershaw.’

Zijn glimlach ontspande haar. Als ze waren gekomen om haar te beschuldigen van een of andere lang vergeten overtredding, zouden ze toch wel een beetje behoedzamer zijn?

Ze haalde de deken die over de rug van de bank gedrapeerd was weg, net als de luiertas die ze zonder omkijken had neergegoot, het verschoonkussen... Met Lily in één arm schoof ze het babyzitje dat in de weg stond opzij. ‘Zo,’ zei ze. ‘Jullie kunnen op de bank zitten.’

Ze namen plaats en zelf ging ze weer in de schommelstoel zitten.

Tynes nam als eerste het woord. ‘We hebben begrepen dat Kershaw de vader van uw baby is.’

Holly’s mond viel open en ze hield op met schommelen. Ze had het aan niemand verteld. Niet aan haar zussen, niet aan haar

beste vriendinnen... niemand. 'Hoe weet u dat? Ik heb de vader niet bekendgemaakt. Hij staat niet op de geboorteakte. Ik heb aan niemand verteld wie haar vader is.'

'Laat ik bij het begin beginnen,' zei Petri. 'We onderzoeken een moord die afgelopen weekend in Southport heeft plaatsgevonden. Creed Kershaw is verdachte in deze zaak, maar hij is verdwenen. Hebt u kennis van zijn verblijfplaats?'

Ze liet het tot zich doordringen. 'Verdachte? Dus u denkt dat hij de moordenaar is? Fantastisch. Ik heb altijd een verbazingwekkend goede smaak gehad wat mannen betreft.'

Ze zag pretlichtjes in Petri's ogen verschijnen. 'Dus u hebt inderdaad een relatie met hem gehad?'

'Nee,' zei ze. 'Ik heb hem al bijna een jaar niet gezien.'

'Tien maanden, om precies te zijn?' vroeg Tynes.

Hoe wisten ze dat allemaal? 'Waarom komt u hem hier zoeken?'

'Toen we aan de weet kwamen dat hij net vader was geworden, dachten we dat hij hier bij u zou kunnen zijn. Weet u zeker dat hij niet degene is die u verwond heeft?'

'Absoluut. Denkt u echt dat ik degene die me dit heeft aangedaan zou verdedigen?'

Ze stond op, vond Lily's speen in haar stoeltje en gaf die aan Lily. Met een troebele blik van de tranen legde Holly Lily in haar stoeltje. Ze wist niet of het tranen van boosheid waren of van angst. 'U bent aan het verkeerde adres. Hij weet niets van haar af. Ik heb het hem nooit verteld. Ik herinnerde me zijn achternaam niet eens tot u hem daarnet noemde. Bovendien heb ik geen telefoonnummer van hem. Woont hij in Southport?'

'Ja.' Hun strakke blikken duiden erop dat ze haar niet geloofden. Petri keek speurend de woonkamer rond, zag haar foto's en was duidelijk op zoek naar eentje waar Creed op stond. Die waren er niet.

Ze drukte de muziekknop op het stoeltje in en meteen klonken de klanken van *You are my sunshine* door de kamer. Lily

leek tevreden. Holly richtte zich op en keek de twee mannen aan. ‘Luister, ik vind dit afschuwelijk... ik heb hem ontmoet in een stomme bar toen ik te veel gedronken had en ik heb fouten gemaakt, maar die vent... ik ken hem niet. Ik weet niets van hem. Ik heb hem daarna nooit meer gezien. Hij heeft absoluut geen idee.’

‘Tja, en dat hebt u mis,’ zei Petri. ‘We weten van uw bestaan door een bericht op zijn voicemail, dat een paar dagen geleden is ingesproken. Het was van een man met de naam Rio, die Kershaw vertelde dat u bevallen was en dat hij een dochter had.’

Ze voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. ‘Dat kunt u niet menen.’

‘Kent u Rio Diaz?’

‘Ja. Vróéger was hij een vriend. Hij heeft me die avond in de bar voorgesteld aan Creed.’ Ze was Rio één keer tegengekomen toen ze zwanger was en hij had gevraagd wanneer ze uitgerekend was. Ze had het hem niet moeten vertellen. Had hij teruggerekend naar haar avond met Creed?

Holly ging op het puntje van haar schommelstoel zitten. ‘Weet u, ik doe mijn best om te veranderen. Toen het tot me doordrong dat ik een baby kreeg, heb ik geprobeerd om me beter te gaan gedragen. Ik wilde niet dat hij het wist, omdat hij me een schoff leek, net als alle andere mannen tot wie ik me gewoonlijk aangetrokken voelde. De foute kerels die ik nooit mee naar huis zou kunnen nemen om aan mijn zussen en broer voor te stellen. Ik dacht dat hij het nooit te weten zou komen.’

Er was geen spoor van medeleven in hun ogen te zien. Hoe konden ze het begrijpen? ‘Ik betwijfel of het hem iets kan schelen, als hij van haar afweet. Anders zou hij toch wel gebeld hebben of zo? En als hij zich verborgen houdt, zou hij zeker niet naar mij toe komen.’

‘Als u hem ziet, als hij hier verschijnt, moet u ons meteen bellen.’

Ze nam het kaartje aan dat Petri haar over de salontafel heen aanreikte. 'Is hij gevaarlijk?'

'We geloven dat het mogelijk is. Hij zal onderhand wel weten dat we naar hem op zoek zijn. Hij is waarschijnlijk gewapend.'

Ze stonden op en Holly keek naar Lily, die in slaap was gevallen. Ze liep met hen mee naar de deur. 'Dus... u houdt dit toch stil? Over Lily? Als hij het nog niet aan zijn familie heeft verteld, heb ik liever dat ze het niet weten.'

Tynes keek naar haar om. 'Ik kan niet garanderen dat zijn familie de voicemail niet heeft gehoord. Ze hebben naar hem gezocht.'

Haar hart zonk. 'Lekker is dat.'

'Ze zijn er op dit moment helemaal op gericht hun zoon te vinden.'

Ze knikte en haatte zichzelf. *Goed gedaan, Holly. Naar de kroeg gaan, de enige aanwezige moordenaar oppikken, dronken worden en zwanger raken. Wat wil je nog meer?*

Ze liet hen uit en bleef op de stoep staan terwijl de agenten met grote passen naar hun patrouillewagen liepen. Toen ze wegreden, ging ze naar binnen en bekeek zichzelf in de spiegel.

'Heb je het nu voor elkaar?' snauwde ze, met tranen van boosheid in haar ogen. 'Moet je jezelf nou zien.' Ze haatte zichzelf, van de tatoeages op haar bovenarm tot de roze punten in haar blonde haar. Kon ze haar huid maar afwerpen als een slang en iemand anders worden, maar dan was het nog niks.

Lily's speen viel en de baby begon te huilen. Holly veegde haar eigen tranen af, liet haar gevoelens voor wat ze waren en ging voor haar kind zorgen.